

# РЕШЕНИЕ

№ 5616

гр. София, 19.10.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова**

**ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова**

**Ирина Кюртева**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7257** по описа за **2020** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Изпълнителна агенция Медицински надзор, чрез изпълнителния директор Р. И., срещу Решение от дата 30.12.2019г. по н.а.х.д.№7219/2018г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) №27-242/31.01.2018г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“ (ИАМО).

В касационната жалба се излагат съображения, че съдебното решение е постановено при неправилно приложение на закона по смисъла на чл.348, ал.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, иска се отмяна на съдебното решение и потвърждаване на НП. Изложени са съображения, че д-р С. е имала яснота за какво е наказана, като е оспорила и задължението си да осигури писмена следа за преждевременно и прекратяване на лечението на пациентката. Счита, че в АУАН и НП били изложени подробни обстоятелства, при които е извършено нарушението и конкретно: за хоспитализацията на пациентката в конкретно лечебно заведение, лекувана била от конкретен лекар, за взето решение от лекуващ лекар, самата пациентка и дъщеря ѝ да прекрати това лечение и да напусне болницата. Самото нарушение било извършено чрез бездействие от страна на д-р С., като не е поискала желанието на пациентката да се откаже от

оказваната медицинска помощ да се документира чрез поставяне на подпис на пациентката в медицинската документация. Счита, че конкретният случай попадал именно в хипотезата на чл.90, ал.2 от Закона за здравето, в която пациентът сам изявявал желание да се откаже от предлаганата медицинска помощ напуска при обстоятелства, при които тази му воля можело да се удостовери полагането на подпис. В случая това не било станало, защото никой не предоставил тази възможност. Липсвали обстоятелства, според които пациентът отказал да подпише и да е приложима хипотезата по чл.90, ал.2 от Закона за здравето (33).

С касационната жалба е направено и искане за присъждане на разноски.

Касаторът не е представяван в проведеното съдебно заседание по делото.

Ответникът - д-р Н. С. лично и с адв. П., оспорва касационната жалба изцяло, като претендира да бъде оставена без уважение.

Прокурорът представи заключение за основателност на касационната жалба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура излага становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XI касационен състав, след като се запознал с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С оспореното по делото решение е отменено НП №27-242/31.01.2018г., издадено от изпълнителния директор на ИАМО, с което на д-р Н. С., в качеството ѝ на лекар ординатор в Клиника по кардиология към УМБАЛ [фирма] Д, с което е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева на основание чл. 229, ал.1 от Закона за здравето, за извършено нарушение на чл.90, ал.2 вр. ал.1 от същия закон.

При извършена проверка по конкретна жалба било установено, че към медицинската документация на пациентката Л. Д. А., не било приложено "Информирано решение за преждевременно прекратяване на започнатия престой в болничното заведение и на болничното лечение/диагностициране", подписано от лекаря и пациента, удостоверяващо отказът на пациента за продължаване на започнатата медицинска дейност, към декрет от 07.04.2017 г., в който д-р Н. С. е документирала изписването на пациентката Л. Д. А., която впоследствие и починала, липсва подпис на пациент / придружител, с който да бъде удостоверен отказът на пациентката.

Въз основа на данните от проверката било прието, че д-р Н. С. е извършила нарушение на чл. 90 ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗЗ, поради което на 24.08.2017 г. свидетеля д-р Н. Ч. - Й., в присъствието на свидетеля д-р Р. Б. съставила против жалбоподателя д-р С. акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № А-27-242/24.08.2017 г., връчен на С. на същата дата и подписан от последната. Въз основа на така съставения акт и от проф. д-р П., ДМН, Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит", било издадено обжалваното НП.

За да отмени НП въззивният съд е приел по същество, че в процедурата по ангажиране на отговорността на д-р С. били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото ѝ на защита, като конкретно е прието, че не е било описано какво точно е задължението на наказаното лице, произтичащи от посочените като нарушени разпоредби, а именно- "предостави за подпис съответния медицински документ за подпис с оглед удостоверяване на отказа за продължаване на започнатата медицинска дейност или по друг начин., а само бланкетно било посочено съдържанието на чл. 90, ал.2 във връзка с ал.1 ЗЗ.

Съдът е приел, че евентуално нарушението би следвало да бъде квалифицирано по чл.900, ал.3 от ЗЗ, доколкото в акта и наказателното постановление е посочено, че към медицинска документация не е приложено „Информирано решение за преждевременно прекратяване на започналия престой в болничното заведение и на болничното лечение/диагностициране/" - приложение № 3, с оглед изискванията на чл. 20, ал. 3, изр. второ от Наредба № 45 от 18.10.2010 г. за основните изисквания на които трябва да отговарят устройството, дейността и вътрешният ред на лечебните заведения за болнична помощ и домовете за медико - социални грижи, издадено от министъра на здравеопазването, още по неясно е какво нарушение се вменява на д-р Н. С., при което въззивният съд е формирал извод, че не става ясна действителната воля на административнонаказващият орган.

Съдът е обсъдил съдържанието на чл. 90, ал.1 и ал.2, чл.87, ал.5 и ал.6, чл.162, ал.3 от ЗЗ. Също е изложил и съображения по приложението на чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, в това число, че когато отговорността на дадено лице е ангажирана за осъществяване на конкретно нарушение чрез бездействие, В НП следвало да бъдат посочени длъжимите от нарушителя действия., за да бъде изпълнено правното му задължение или да бъде предотвратено настъпването на определени вредни последици. Посочените нарушения на процесуалните правила ограничавали правото на защита на наказаното лице според въззивния съд, поради което е и отменил НП.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение. По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

По конкретно соченото касационно основание, настоящия касационен състав взе предвид следното:

Касационната инстанция споделя доводите на районния съд, че съгласно чл. 90, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗ пациентът може да откаже по всяко време предложената медицинска помощ или продължаването на започната медицинска дейност, като отказът се удостоверява в медицинската документация с подпис на лицето, но обстоятелството, че задължението за предоставяне на документа за подпис на пациента е част от задължението на лекаря, отговорен за лечението на пациента, не следва от посочените като нарушени разпоредби по чл.90, ал.2 и ал.1 ЗЗ. Действително в съставения декурзус от 07.04.2017г., повторено и в мотивите на НП, е вписано, че пациентката е с терминален стадий на СИ + коморбидно състояние. Разяснено на близките за състоянието и всички рискове. С тяхно съгласие и желание се изписва за домашно лечение и рехабилитация. В случая според епикризата след болничен престой от 04.04.2017г. до 07.04.2017г., пациентката Л. А. - жена на 78 г. с множество тежки хронични заболявания, подробно описани в епикризата, идентично и НП, е насочена за домашно лечение, като е изписана на последната дата в 12:00ч. Същият ден, около 18:00ч. , състоянието се е влошило и отново е хоспитализирана в същото лечебно заведение, където след двуседмичен престой е регистриран летален изход.

Пред първата инстанция процесуалният представител на административно-наказващия орган за да обоснове законосъобразност на НП, се е позовал на допълнителна правна уредба, от която произтича задължение за документирание на отказа по чл.90, ал.1 вр. ал.2 от ЗЗ чрез съставянето на конкретен формуляр, изискващ се съгласно чл.20 ал.3, предложение последно от Наредба №

49/2010г. В мотивите на НП обаче като нарушена разпоредба е посочен изрично и само чл.90, ал.2 във връзка с ал.1 от ЗЗ, като е изтъкнал - л. 4 от НП, че в тази норма законодателят е регламентирал императивни изисквания. Видно е, че чл.90, ал.2 ЗЗ препраща общо към медицинската документация, без да въвежда изрично задължение за лекуващия лекар, чиято лична отговорност е ангажирана в конкретния случай.

Въззивният съд е обсъдил изявленията на процесуалния представител на административно-наказващия орган. Съгласно изискванията на чл. 20, ал. 3, предложение последно от Наредба № 49/2010 г. за основните изисквания, на които трябва да отговарят устройството, дейността и вътрешния ред на лечебните заведения за болнична помощ и домовете за медико - социални грижи, отказът се удостоверява в медицинската документация, решение по образец, по приложение № 3 от същата, с подписи на лицето, а в случай на отказ или невъзможност пациентът за удостовери волята си, този факт се удостоверява с подпис на лекуващия лекар и на свидетел. Нормата на наредбата не е цитирана в НП като нарушена, видно от чл.90, ал.2 ЗЗ, не се препраща към конкретен документ, и в частност към Приложение 3 от наредбата.

Доколкото в НП се твърди, че д-р С. е била отговорна да не бъде съставен конкретен документ, то е следвало, както е приел въззивният съд, в НП да бъде посочено какво точно е следвало да извърши, какво е точното дължимо поведение и на какво правно основание.

По изложените съображения, следва да бъдат споделени изводите на въззивния съд, че не става ясна действителната воля на административно-наказващия орган, не е изпълнено изискването по чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, в това число да посочи точната разпоредба, от която произтича вмененото нарушение, респективно, да посочи какво е следвало да извърши лицето - от фактическа страна и на конкретното правно основание.

С оглед гореизложеното, касационният съд приема, че при постановяването на обжалваното решение, не са допуснати нарушения на материалния закон и съществени нарушения на процесуални правила, представляващи касационни основания по чл.348, ал.1 НК, поради което и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН във вр. с чл.222, ал.1 АПК ще следва да се остави в сила на районния съд.

По изложените съображения Административен съд София-град, XI касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.12.2019г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ТИ състав, по н.а.х.д.№7219/2018г. по описа на съда.  
Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

